

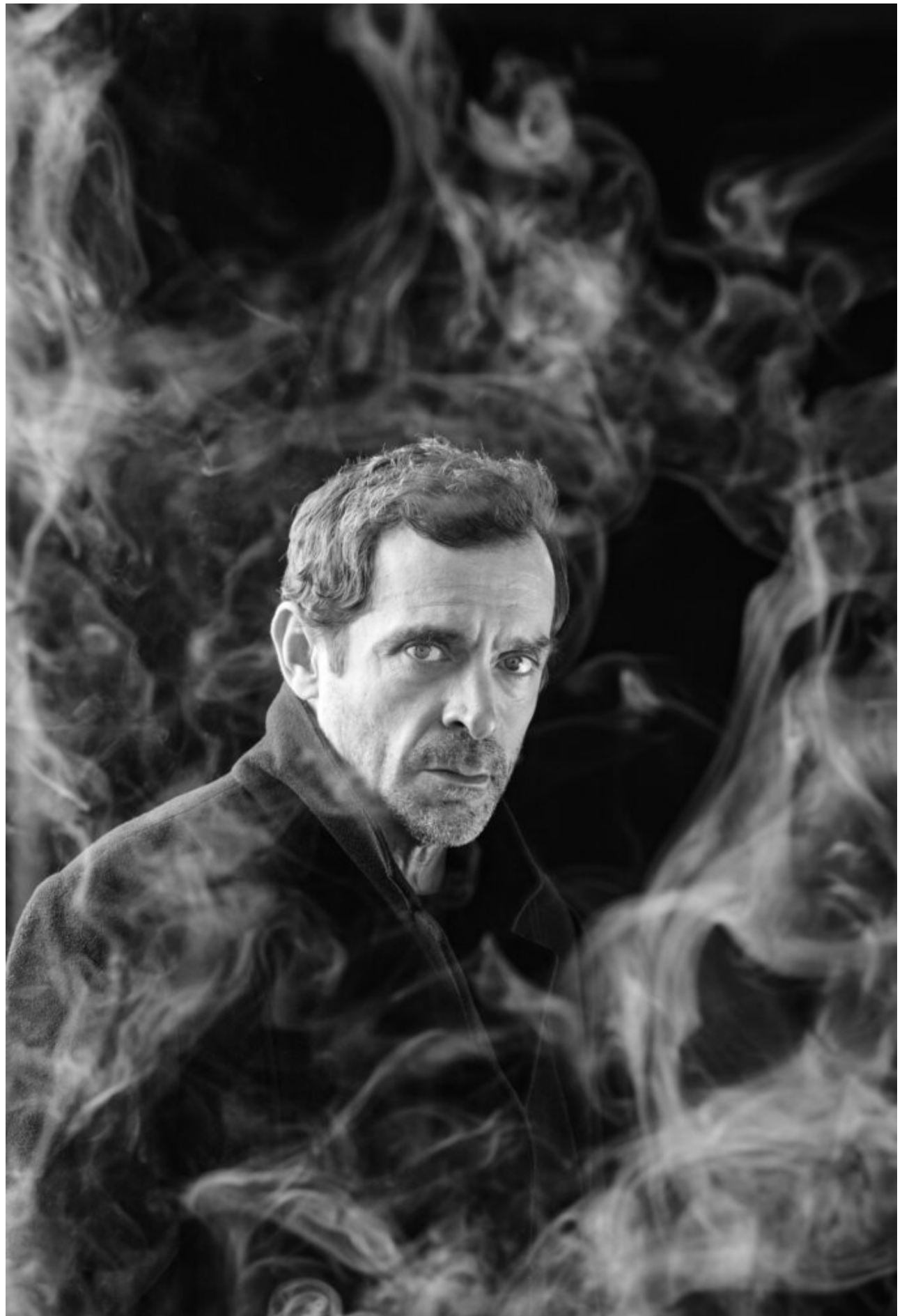
Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης: Τα πράγματα που δεν μοιραζόμαστε είναι σαν να μην τα ζήσαμε

★ parallaximag.gr/prosopa/syentefksi/konstantinos-markoylakis-ta-pragmata-poy-den-moirazomaste-einai-san-na-min-ta-zisame

Γιώργος Σταυρακίδης

1 Απριλίου 2024

Συνέντευξη

Ο σπουδαίος ηθοποιός που βρίσκεται στη Θεσσαλονίκη με την "Αγαπημένη του κυρίου Λιν", μιλάει στην Parallaxi για τον τρόπο που θέλει πλέον να υπάρχει στον χώρο, την φιλία και τα social media

Γιώργος Σταυρακίδης

1 Απριλίου 2024, 5:42 μμ

Γιώργος Σταυρακίδης

1 Απριλίου 2024, 5:42 μμ

- ΜΟΙΡΑΣΟΥ ΤΟ
- **f**
-

Ο Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης είναι στη Θεσσαλονίκη εδώ και λίγες μέρες, σε μία νέα του συνεργασία με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, 8 χρόνια μετά την τελευταία φορά που συνεργάστηκε με τον μεγάλο θεατρικό φορέα της πόλης, αλλά και έξι χρόνια από τότε που παρουσίασε δική του δουλειά στην πόλη, από την εποχή του «Φάρου» του Κόννορ Μακφέρσον.

Επιστρέφοντας με την «Αγαπημένη του κυρίου Λιν» σε σκηνοθεσία του κορυφαίου Βέλγου σκηνοθέτη Γκι Κασίερς, το σπουδαίο συναισθηματικό κείμενο του Φιλίπ Κλοντελ ζωντανεύει στη σκηνή του της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών σε μία παράσταση με έναν φαινομενικά απλό τρόπο, αλλά με εξαιρετικά πολύπλοκη διαδικασία και προετοιμασία πίσω της.

Η διαφορετικότητα, η απώλεια, η προσφυγιά, η δύναμη της φιλίας και το φως της αισιοδοξίας, μέσα από μία συγκλονιστική παράσταση που το μικρό διάστημα που άρχισε στην πόλη, έχει ενθουσιάσει το κοινό που πάει και ξαναπάει να δει τον Κωνσταντίνο Μαρκουλάκη, στον πιο συναισθηματικό και τρυφερό ρόλο της πορείας του μέχρι τώρα.

Για την επιλογή του να ερμηνεύσει αυτό το κείμενο στη Θεσσαλονίκη, την έννοια της φιλίας, τα social media και όσα ζητά πλέον ο ίδιος ως ηθοποιός και σκηνοθέτης, ο σπουδαίος ηθοποιός μίλησε στην Parallaxi λέγοντας μάλιστα... «Η ζωή χωρίς μοίρασμα δεν έχει νόημα»

Η αγαπημένη του κυρίου Λιν στο Κρατικό Θέατρο. Πώς προέκυψε το Κρατικό στη Θεσσαλονίκη;

Μου προτάθηκε η συγκεκριμένη δουλειά ενώ νομίζω πως προτάθηκε την ίδια εποχή και σε κάποιους άλλους συναδέλφους. Αμέσως όμως, εμένα με ενδιέφερε πολύ. Αυτός λοιπόν είναι ο λόγος που βρίσκομαι εδώ. Δεν με προβλημάτισε καθόλου ότι θα είναι αυτή η παράσταση στη Θεσσαλονίκη. Αφού μπορέσαμε να οργανώσουμε το πρόγραμμα των προβών, δεν είχα κάποιο άλλο προβληματισμό. Πρόβες, που τελικά το μεγαλύτερο μέρος τους το κάναμε στην Αθήνα και ήρθαμε στη Θεσσαλονίκη για το τελικό μέρος τους. Ξέρεις με ευχαριστεί πάρα πολύ που είμαι στη Θεσσαλονίκη για πολλούς λόγους. Έχω να έρθω καλλιτεχνικά έξι χρόνια στην πόλη. Βέβαια Θεσσαλονίκη έχω κάνει και μερικά πρώτα βήματα. Πρώτο ήταν ότι βρέθηκα το καλοκαίρι του '99 με παράσταση του Κρατικού για πρώτη φορά στην Επίδαυρο. Άλλο σημαντικό πράγμα που ξεκίνησε από τη Θεσσαλονίκη, ήταν η πρώτη μου

«θιασαρχική» δουλειά που ήταν ο «Καλιγούλας» του Καμύ που έγινε το 2000 με δική μου εταιρεία παραγωγής και με συμπαραγωγή ΤΟΥ ΚΘΒΕ. Τότε πάλι, με τον αείμνηστο Διαγόρα Χρονόπουλο. Τώρα η πρωτιά είναι η συγκεκριμένη πρόταση.

Τι ήταν αυτό που σε κέρδισε σε αυτό το έργο και είπες ναι στην πρόταση;

Τρία πράγματα με τράβηξαν σε αυτό. Το ένα είναι η ίδια απλή ιστορία ενός ηλικιωμένου ασιάτη πρόσφυγα, όπου μεταναστεύει από τη χώρα του για να σωθεί και να σώσει από τον πόλεμο και τον θάνατο, την έξι εβδομάδων εγγονή του. Έτσι καταλήγει σε μία απροσδιόριστη χώρα της Ευρώπης, στην οποία τον υποδέχονται θεσμικά σωστά. Με όλους τους τρόπους που επιθυμούμε να υποδεχόμαστε τους ανθρώπους που είναι κατατρεγμένοι. Ο άνθρωπος αυτός δεν γνωρίζει τίποτα από την καινούργια χώρα, δεν γνωρίζει τη γλώσσα, δεν καταλαβαίνει τα έθιμα της, δεν μπορεί να κάνει επαφή με τους ανθρώπους και το μόνο που τον απασχολεί είναι η εγγονή του και η φροντίδα της. Στις μικρές βόλτες όμως που κάνει, σε ένα παγκάκι, γνωρίζει έναν άλλον άντρα ο οποίος βιώνει και αυτός μία απώλεια άλλου τύπου, έχει χάσει τη γυναίκα του. Μεταξύ τους αναπτύσσεται μία πάρα πολύ δυνατή φιλία, έξω από τις λέξεις. Αυτό το έργο, με έναν πολύ απλό τρόπο μας μιλάει για την δύναμη της φαντασίας, για την δύναμη της φιλίας, μας μιλάει για την απώλεια και για τη θλίψη που μπορεί να έχει ζωή σε σχέση με ό, τι χάνουμε, αλλά με έναν πολύ φωτεινό, μαλακό και τρυφερό τρόπο. Αυτή ιστορία λοιπόν, εμένα μου κάνει καλό και με γιατρεύει. Ανοίγει τη ματιά μου στον άλλον άνθρωπο, στον ξένο. Ανοίγει την ματιά μου στον κόσμο και κάνει καλό στην ψυχή μου. Ο άλλος, πολύ ισχυρός λόγος που επέλεξα να είμαι σε αυτή την παράσταση, είναι η ίδια η παράσταση που έχει φτιάξει ο Κασίερς. Πρόκειται στην πραγματικότητα για μία αφήγηση. Δεν υπάρχει ρόλος. Είμαι ο Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης και βγαίνω στην σκηνή της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών για να αφηγηθώ στους Θεσσαλονικείς μία ιστορία. Με ενδιαφέρει ότι στη ρίζα του θεάτρου βρίσκεται η αφήγηση. Το θέατρο ξέρεις, στην ουσία είναι η αφήγηση μιας ιστορίας με δραματοποίηση. Με τους ηθοποιούς να υποκρίνονται τους ρόλους. Αλλά το κέντρο της, είναι η αφήγηση. Εδώ λοιπόν έχει την ευκαιρία ο ηθοποιός να μην έχει τον περίφημο, όπως λέμε, τέταρτο τοίχο, δηλαδή αυτό που μας κάνει να μην επιτρέπεται να επικοινωνούμε με το κοινό, μπορεί να έχει επαφή με το κοινό. Μπορεί να αφηγηθεί την ιστορία κατευθείαν στο κοινό. Κοιτώντας το στα μάτια. Στο θέατρο που όλο αναζητούμε καινούργιους και μοντέρνους τρόπους και θεάματα και εντυπωσιασμούς και σύγχρονες γλώσσες με αποτέλεσμα η παραστάσεις να γίνονται όλο και πιο ακατανόητες για τον θεατή ή ακόμα μέχρι και βαρετές, εδώ πηγαίνουμε πίσω στη ρίζα του θεάτρου. Το τρίτο στοιχείο στην παράσταση που έχει στηθεί, είναι πως η παράσταση έχει πολύ τεχνολογία, έχει πολύ βίντεο, πολύ εικόνα, έχει πάρα πολύ δουλειά με τον ήχο, και όλα αυτά παράγονται ζωντανά. Από τη σχέση που έχω εγώ επί σκηνής με τους τεχνικούς που βρίσκονται εκτός σκηνής. Είναι μία παράσταση πολύ δύσκολη στην κατασκευή της. Αλλά αντίθετα από αυτό που συμβαίνει πολύ συχνά με παραστάσεις που έχουν πολύ τεχνολογία, η οποία σε άλλες περιπτώσεις υπάρχει για να μας εντυπωσιάσει αλλά χωρίς το τέλος να μένουν και πολλά, εδώ με έναν τρόπο μαγικό και πολύ βαθύ κατά τη γνώμη μου, ο Γκι παίρνει όλο αυτό το κομμάτι της τεχνολογίας και το καλύπτει ούτως ώστε να υπηρετήσει όσο γίνεται σεμνότερα και απλούστερα τον ίδιο

σκοπό που υπηρετώ εγώ. Την αφήγηση της ιστορίας. Είμαστε λοιπόν σε μία παράσταση που για να στηθεί θέλει πάρα πολλές εργατώρες και μέρες τεχνικού συντονισμού, και όλο το αποτέλεσμα που βλέπετε ως θεατές είναι όσο πιο κοντά γίνεται σε μια παραδοσιακή αφήγηση. Σε μία θα έλεγα χειροναξία.

Σε τρομάζει αυτή η εποχή της απόλυτα δημόσιας εικόνας μέσα από τα social media που πέρασε πλέον και στη δημόσια ζωή μας; Θυμάμαι πως κάποια στιγμή είχες κλείσει πριν μερικά χρόνια τα δικά σου προφιλ.

Δεν είναι κάτι καινούργιο, αυτό κρατάει πολλά χρόνια. Εγώ κάποια στιγμή εξαφανίστηκα από τα social media, καταρχάς επειδή βαρέθηκα, είχα κουραστεί να απαντάω, να παρακολουθώ μέχρι και να συμμετέχω. Μετά μια σειρά από πράγματα και τοξικότητες με κάνανε να προτιμήσω να παραμείνω εκτός για καιρό, και τώρα που τα άνοιξα ξανά, τα έχω κυρίως για τη δουλειά. Κοίτα να δεις, δεν μπορείς να κάνεις κάτι για αυτό, γιατί αυτή είναι η εποχή. Δηλαδή η εποχή είναι δυνατότερη από τον καθένα από εμάς. Επίσης η εικόνα είναι δυνατότερη από τον λόγο. Εκ των πραγμάτων. Από τη στιγμή που άρχισε να μπαίνει η εικόνα στη ζωή μας, πρώτα με το κινηματογράφο, μετά με την τηλεόραση, μετά με το βίντεο, μετά με τις οθόνες, μετά με τα κινητά, μετά με τα social media, μιλάμε για μία πορεία της τεχνολογίας που δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Όπως δεν μπορείς να κάνεις τίποτα και με τα video games από τον καιρό που τα είχαμε στα καφενεία και παίζαμε тетрис στις τεράστιες συσκευές, μέχρι που βρέθηκαν στις οθόνες μας και μετά βρέθηκαν στα χέρια μας. Εγώ έχω νιώσει τι σημαίνει, στην ενήλικη μάλιστα ζωή μου, εθισμός με ένα συγκεκριμένο video game. Δεν έχει λοιπόν κανένα νόημα να θέλουμε να γυρίσουμε προς τα πίσω γιατί δεν μπορούμε να γυρίσουμε προς τα πίσω. Έχει όμως νόημα να μπορούμε, τουλάχιστον οι ενήλικες, να το συνειδητοποιούμε. Ούτε μπορώ να το καταδικάσω, ούτε θεωρώ ότι τα νέα παιδιά δεν μπορούν να επικοινωνήσουν και να μιλήσουν. Παρ' όλα αυτά η επιβολή των εικόνων μας ζημιώνει. Οπότε το να μπορεί κανείς να το συνειδητοποιήσει και να βάλει στον εαυτό του κάποιο όριο, είναι κάτι που πρέπει να γίνεται. Περισσότερο όμως με απασχολεί ότι υπάρχει τόση πληροφορία σήμερα για όλα, πού στην πραγματικότητα καταλήγει να είναι το αντίθετο της γνώσης και που μας εμποδίζει να μπορέσουμε να παρατηρήσουμε τα σημαντικά. Που πολλές φορές αυτά τα σημαντικά είναι πολύ ήσυχα. Είναι ακριβώς αυτό που κάνει και η παράσταση και ίσως στην αρχή να ξενίζει κάποιους αλλά ελπίζω να καταφέρνουμε να το διαπεράσει. Γιατί έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον και η ίδια ιστορία. Η παράσταση σου στρέφει πολύ απαλά το κεφάλι και σου λέει «κοίτα αυτό το πολύ μικρό και απλό που ίσως μέσα στην φόρα της ζωής σου, χωρίς να φταις, έχεις συνηθίσει να το προσπερνάς».

Οπότε πρέπει πέρα από το να το συνειδητοποιήσουμε, να έχουμε και την επιλογή να το βρούμε αυτό.

Ακριβώς. Ξέρεις πρόσφατα είδα μία παράσταση στην Αθήνα, εκπληκτικής κατασκευής, με βιντεοπρωταγωνιστές, ένα φοβερά εντυπωσιακό πράγμα, που μετά όμως από δύο μέρες την είχα ξεχάσει. Τις ξεχνάμε γρήγορα λοιπόν ή εντυπωσιαζόμαστε γρήγορα από την επόμενη. Η

δυσκολία λοιπόν στην εποχή μας είναι να μπορέσουμε να βρούμε ανθρώπους και ερεθίσματα γύρω μας, στην τέχνη, στις συζητήσεις μας, σε αυτά που διαβάζουμε, σε πράγματα που ερχόμαστε σε επαφή,, πού να μας βαθαίνουν και να μας διαπερνούν.

Έχεις στο πίσω μέρος του μυαλού σου πως ο κόσμος σε αγαπάει και θα κάνεις επιτυχία πάλι ή κάθε φορά έχει αγωνία όλο αυτό;

Εγώ είμαι ίσως από τους λιγότερο καχύποπτους ανθρώπους που ξέρω. Ενώ θέλω να πιστεύω ότι είμαι αρκετά ευφυής, δεν έχω μέσα μου καθόλου καχυποψία. Προσεγγίζω τους ανθρώπους πάντα πάρα πολύ ανοιχτά. Αυτό είναι κατασκευαστικό. Μεγαλώνοντας, προφανώς αυτό που λες με ευχαριστεί και το νιώθω, αλλά δεν έχω και καμιά ψευδαίσθηση ότι με αγαπάει συνολικά ο κόσμος. Υπάρχει ο κόσμος που με αγαπά, υπάρχει ο κόσμος που αδιαφορεί, υπάρχει και ο κόσμος που με αντιπαθεί. Είναι πια πάνω από 30 τα χρόνια, είναι πολλά. Εγώ βιοπορίζομαι από τη δουλειά μου, αλλά έχω την ευκαιρία και την ευθύνη να την αντιμετωπίζω ως αυτό που είναι και αυτό που είναι, είναι τέχνη. Προσπαθώ λοιπόν με την τέχνη μου, είτε ως σκηνοθέτης είτε ως ηθοποιός, να μιλήσω στους ανθρώπους γύρω μου, σε αυτούς τους άγνωστους που για μία ή δύο ώρες γίνονται γνωστοί, λέγοντάς τους πράγματα που εγώ θεωρώ σημαντικά για εμένα. Αυτοί λοιπόν, που αυτό μπορούν να το προσλάβουν και να τους είναι χρήσιμο, είναι εκεί και με ακολουθούν.

Αυτή οι έλλειψη καχυποψίας που έχεις, σου έχει φέρει φίλους στη ζωή σου και κάπως έτσι θέλω να επιστρέψω στην παράσταση που διαπραγματεύεται και το θέμα της φιλίας.

Τη φιλία τη θεωρώ από τις σημαντικότερες βάσεις που μπορεί να έχει στη ζωή του ένας άνθρωπος. Πρέπει να σου πω ότι είμαι πολύ τυχερός με τους φίλους και τις φίλες μου. Δεν είναι τυχαίο που όλες οι επιστημονικές έρευνες έχουν τη φιλία στους σημαντικότερους παράγοντες της ευτυχίας ενός ανθρώπου. Δεν είναι ούτε τα χρήματα, ούτε η διασημότητα, ούτε η επιτυχία. Ούτε οι ηδονές όλων των ειδών. Κυρίαρχη βάση για την ευτυχία των ανθρώπων είναι οι σχέσεις που αναπτύσσουμε με τους γύρω μας. Με τους φίλους, με την οικογένεια, με τις ερωτικές μας σχέσεις. Ξέρεις εγώ δεν είμαι με την παραδοσιακή έννοια χριστιανός, αλλά το αν «δεν έχω αγάπη, δεν είμαι τίποτε», του Αποστόλου Παύλου προς Κορινθίους τα λέει όλα.

Υπάρχουν κατά καιρούς πολλοί άνθρωποι που δεν πιστεύουν στις σχέσεις των ανθρώπων αλλά μου έχουν πει ότι όλοι οι δύναμη είναι δική τους.

Και τι να την κάνεις τη δύναμη μωρέ; Τα πράγματα που δεν μοιραζόμαστε είναι σαν να μην τα ζήσαμε. Ναι, σίγουρα τη δύναμη μέσα σου την έχεις, μπράβο σου, αλλά τι να την κάνεις; Η ζωή χωρίς μοίρασμα δεν έχει νόημα.

Η συνεργασία σου με τον Γκι Κασίερς τι σου δίνει, που μπορεί να σε εκπλήσσει;

Ξέροντας ποιος είναι ο Γκι, ήξερα ότι θα συνεργαστώ με έναν σημαντικό σκηνοθέτη. Αυτό αποδεικνύεται και από την παράσταση που έχει φτιάξει αλλά και από το πώς τον είδα να δουλεύει τα πράγματα στις λεπτομέρειες τους. Τρελαίνομαι για τις πολύ μικρές λεπτομέρειες του. Μου αρέσει πάρα πολύ. Άλλωστε το ίδιο κάνω και εγώ ως σκηνοθέτης. Πιστεύω πάρα πολύ στις λεπτομέρειες και δεν με πτοεί καθόλου να μου δίνει κάποιος πολλές μικρές λεπτομέρειες. Είναι ένας καλλιτέχνης που έχει μία πολύ βαθιά γνώση των εκφραστικών του μέσων και των δυνατοτήτων του θεάτρου, όπως μπορεί να το φτιάξει. Αυτό όμως που εμένα με γοητεύει πολύ σε αυτόν, είναι το ποιες ιστορίες διαλέγει να διηγηθεί και πώς επιλέγει να χρησιμοποιήσει τα μέσα του. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτός ο καλλιτέχνης είναι ένας πάρα πολύ γλυκός και μαλακός άνθρωπος. Κάτι που φαίνεται και στην παράστασή του. Και αυτό το μάθημα του Γκι στο πώς να είμαστε τρυφεροί φτιάχνοντας μία παράσταση, είναι ένα πάρα πολύ χρήσιμο δώρο για μένα, ως σκηνοθέτη αλλά και ως ηθοποιό.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ

**Είδαμε πρώτοι Μαρκουλάκη στη νέα παράσταση του Guy Cassiers για τη Θεσσαλονίκη
Τι θέλεις να πάρουν οι θεατές φεύγοντας από την «Αγαπημένη του κύριου Λιν»;**

Θέλω να πάρουν αυτή την ιστορία, θέλω να δουν έστω πρόσκαιρα ή για παραπάνω χρόνο, τους ανθρώπους που μπορεί να τους φαντάζουν ξένοι, με άλλο μάτι. Θέλω να πάρουν από αυτή την ιστορία την γλύκα της και την ανθρωπιά της και θέλω να πάρουν από αυτή την αισιόδοξη και τρυφερή ιστορία, η οποία πραγματεύεται την απώλεια με αισιόδοξο τρόπο και φωτεινό, πως η ζωή έχει απώλεια, έχει θλίψη, η ζωή έχει δυσκολία και βάσανο, αλλά ο τρόπος που κοιτάμε την θλίψη αλλά και την ίδια της ζωή, μπορεί να είναι φωτεινός, αισιόδοξος και πάντα καταφατικός.

Νιώθεις να έχουν αλλάξει τα ζητούμενά σου σε αυτά τα 32 χρόνια που είσαι στο θέατρο;

Πριν μία δεκαετία ας πούμε, άρχισε πρακτικά και συγκεκριμένα πια, να έχω την επιθυμία και την δυνατότητα να διαλέγω τις ιστορίες που λέω και να τις λέω σκηνοθετώντας. Από πολύ νωρίς όμως, ήδη από 35 χρονών, για μένα είχε ολοκληρωθεί ο κύκλος της επιθυμίας για μεγάλους ρόλους. Τους πρωταγωνιστικούς ρόλους του κλασικού ρεπερτορίου. Κάτι που συνήθως μπορούμε να πάθουμε οι ηθοποιοί που έχουμε την τύχη να γίνουμε πρωταγωνιστές, να «τσεκάρουμε» ρόλους του κλασικού ρεπερτορίου που κάνουμε. Ασφαλώς και πήρα την ικανοποίηση από τέτοιους ρόλους και μου πέρασε κάποια στιγμή αυτή η επιθυμία. Από τα 35 μου και μετά και πιο έντονα μετά τα 40, άρχισα να έχω την επιθυμία να διηγούμαι στους ανθρώπους γύρω μου τις ιστορίες που αισθάνομαι να έχουν μια αξία και μία σημασία για μένα. Όπως θα καθίσω μαζί σου να πω μία ιστορία μου προσωπική σε ένα τραπέζι ή να ακούσω μία δική σου, με τον ίδιο τρόπο θέλω να λέω στους ανθρώπους τις ιστορίες που έχουν αξία για μένα στο θέατρο. Ελπίζοντας και ευχόμενος να έχουν αξία και για εκείνους. Αυτό παραμένει και τώρα ισχυρό και είναι ο βασικότερος λόγος που κάνω θέατρο. Ακόμα και στον «Γιατρό», που είχα 15 χρόνια να κάνω τηλεόραση, εκτός από ένα διάλειμμα με το «Έτερος εγώ» και την επανάληψη του «Λογω Τιμής» που ήταν λίγα επεισόδια, αυτό που διάλεξα να κάνω έχει μέσα μία ιστορία που με αφορά προσωπικά. Την ιστορία ενός ανθρώπου που πέφτει από τα ψηλά στα χαμηλά και ξαναπιάνει τη ζωή του από την αρχή και μεταμορφώνεται σε έναν άλλον άνθρωπο. Μπορεί να έχει όλο εκείνο το ιατρικό κομμάτι, την αισθηματική ιστορία αλλά η ουσία έχει να κάνει με το πώς αυτός ο άνθρωπος γίνεται καλύτερος και ο τρόπος που πλέον επιδρά στους γύρω του, τους κάνει και αυτούς σιγά-σιγά καλύτερους. Το «The Humans» που σκηνοθέτησα τώρα στο θέατρο Μουσούρη και θα παίζει μέχρι το Πάσχα, είναι πάλι μία ιστορία που εμένα με βαθαίνει. Που μιλάει για τους πιο συνηθισμένους ανθρώπους, αυτούς που είμαστε εμείς. Αυτούς που βλέπουμε παντού γύρω μας στην πόλη. Αυτούς και τα δικά τους προβλήματα...

*"Η αγαπημένη του κυρίου Λιν" στο Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών | Μια συμπαραγωγή του ΚΘΒΕ με τον πολιτιστικό οργανισμό «Λυκόφως» | Σκηνοθεσία: Guy Cassiers | Ερμηνεία: Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης | Η παράσταση συνεχίζει στην Θεσσαλονίκη τον Απρίλιο και από τον Μάιο "κατεβαίνει" στην Αθήνα.

#TAGS ΚΘΒΕ Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης

[Ακολουθήστε τις ειδήσεις του parallaximag.gr στο Google News](#)
ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΚΟΜΗ

Σχετικά Άρθρα

Σχετικά Άρθρα

